

ственото мѣстоизпращане, мѣстокупуването (при вноса) или — мѣстоконсомацията, мѣстото, гдето стоката е декларирана за консомация, мѣстоназначението, директното мѣстоназначение и мѣстопродаването (при износа). Кои отъ тия понятия трѣбва да се взематъ при разработване на даннитѣ на статистиката за външната търговия? Мжнотиитѣ сж твърде голѣми. Конференцията започна преодоляването имъ най-напредъ съ установяването на понятието на „статистическата територия“, като се прие, че за територия на търговската статистика ще се смѣта всѣка територия, която се намира вътре въ митнишкитѣ граници на една страна, всички антрепозити и складове въ митницитѣ или намиращи се подъ контрола на митницитѣ, всичкитѣ порто-франко и свободнитѣ зони, принадлежащи къмъ дадена страна. Каза се по-горе, че конференцията установи единъ подробенъ списъкъ на статистическитѣ територии, съ които ще трѣбва да се съобразяватъ търговскитѣ статистики на разнитѣ държави. Обаче главната мжнотия — точното установяване на мѣстопроизхождението и мѣстоназначението на стокитѣ — конференцията не можа да преодолѣе. Въ това отношение, забележителни бѣха мислитѣ, които изложи директора на търговската статистика въ Англия, Flux. Желаете да види въ кое направление трѣбва да се върви при разрешението на тоя въпросъ, за да бжде последното най-близо до сегашната практика, Flux се показва изненаданъ отъ факта, че най-разпространената система изглежда да бжде оная, която почива върху страната на назначението (pays de consignment) на стокитѣ, като, при това, въ колоната за износа се прави обикновено единъ корективъ на тоя терминъ, като се прибавятъ думитѣ „крайно назначение“ и „реално назначение“. Отъ направенитѣ изчисления изглежда, че тия термини не изглежда да притежаватъ единъ съвсемъ различенъ смисълъ. Така, въ Великобритания думата консигнация означава крайното назначение на стоката, доколкото то е известно въ момента на експорта на стоката. Не може да се иска отъ една страна да дава сведения за назначението на стокитѣ, каквито тя не притежава, и затова установяването на мѣстоназначението на стокитѣ не може да става, освенъ чрезъ сведенията, които се притежаватъ въ момента на вноса или износа. Всѣко задължение да се следи вървежа на стокитѣ, следъ като тѣ сж изоставили последното познато мѣстоназначение, би се натъкнало на значителни мжнотии. Стокитѣ се намиратъ подъ контролата на едно правителство дотогава, докато тѣ стоятъ въ територията на държавата и никой не може да задължи лица, които се намиратъ извънъ тая територия и въ ржцетѣ на които биха могли да се намѣрятъ изнесенитѣ стоки, да се съобразяватъ съ желанието на поменатото пра-

вительство да получи сведения за бждещето мѣстоназначение на стокитѣ. Явно е, следов., че изискванията на конвенцията въ това отношение трѣбва да се ограничатъ по отношение на последното познато мѣстоназначение, тъй както това се практикува въ Великобритания отъ двадесетъ и петъ години насамъ. Още помжчно е да се постигне едно съглашение по отношение на вноса, защото тукъ сжществува по-голѣмъ изборъ на решения. Изглежда, че болшинството отъ държавитѣ посочватъ и при вноса страната на консомацията на стокитѣ, обаче има много доказателства, че сжществува интересъ и къмъ страната на произхождението и който интересъ настоящата конференция ще трѣбва да насърчи, особено по отношение на суровитѣ продукти. Така, изглежда, че нѣма да бжде твърде мжчно да се опредѣлятъ странитѣ, въ които се произвеждатъ змемѣлскитѣ произведения и минералитѣ; обаче това не е лесно да се постигне съ сега употребяванитѣ търговски документи. Така, напр., английската статистика много мжчно може да опредѣли каква частъ отъ внесеното отъ Америка жито се произвежда въ Съединенитѣ Щати и каква въ Канада. Индустринитѣ произведения представляватъ още по-голѣми мжнотии. Нѣкои подържатъ, че за мѣстопроизхождение на стокитѣ трѣбва да се смѣта страната, въ която стоката е получила последната си трансформация; очевидно е, обаче, че не може да бжде правилно да се счита, че стоката иде отъ една страна, въ която тя е претърпѣла едно нищожно измѣнение. Най-сетне, не трѣбва да се изпуска изъ предъ видъ, че въпросътъ за мѣстопроизхождението на стокитѣ е свързанъ и съ въпроса за клаузата на най-облагодприятствуваната нация, тъй като прилагането на последната клауза изисква точното установяване на истинското произхождение на стокитѣ.

Чехо-словашката делегация направи предложение да се показва не само държавата, отгдето и загдето е консигнирана стоката, но и мѣстопроизхождението и крайното назначение. Конференцията намѣри, обаче, че е рано да се вземе едно окончателно решение по въпроса и затова реши само да се задължатъ държавитѣ, доколкото срѣдствата, съ които разполагатъ, имъ позволяватъ това, да съставятъ за единъ периодъ отъ дванадесетъ последвателни месеци специални таблици за известни видове внесени и изнесени стоки. Тия видове ще се опредѣлятъ отъ самата държава, а таблицитѣ ще съдържатъ сведения: при вноса — 1) за страната на произхождението или на производството, 2) страната на консигнацията или произхождението, 3) страната на купуването; при износа: 1) страната на консомацията, 2) страната на назначението или консигнацията, 3) страната на продажбата. Сжщевременно, конвенцията опредѣля смисъла